

HGGunnink, gehouden te Opeinde, 04.09.2022

2 SAMUËL 21:1, 6/9, 14 voorbereiding HA

Votum + zegengroet

Psalm 145:1

Tien Woorden

Psalm 145:2

Gebed, met als afsluiting samen zingen Gezang 6:1,2

Lezen Jozua 9:1-27

2 Samuël 21:1-14

Tekst **2 SAMUËL 21:1, 6/9, 14**

Bediening van het Woord

Psalm 145:3,4,5

Gebed

Dienst van de offeranden

Psalm 76:1,2,3,4

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Vorbereiding, voor het avondmaal.

Wanneer u in deze week doordenkt, nadenkt over dat avondmaal, wat is het dan altijd weer het belangrijke punt, de kern, dat het **alleen** via de dood, ja, de dood aan het kruis, weer goed kan worden - tussen ons, die naar onze natuur misdadigers zijn, en de heilige God.

Bloed moet stromen.

Leven moet genomen.

En dan mag u bij die voorbereiding altijd weer onder de indruk zijn. God **is** mij, **is** ons barmhartig.

Stel dat je het formulier gaat lezen, dan komt dat je telkens tegemoet, Hij is écht genadig!

Genade betekent, dat wij zelf helemaal niks van Zijn goedheid verdienen.

Denk maar aan het eerste punt van de zelfbeproeving, waar dat ook zo gesteld wordt.

'Wij verdienen de toorn'. Wij verdienen niet die goedheid.

En, wees daarbij ook onder de indruk van het **recht** van God. Van Zijn rechtvaardigheid. Van Zijn oordeel, omdat het niet anders kan, dan dat de zonde gestraft **moet** worden.

En dat dan die twee, barmhartigheid en rechtvaardigheid, dat die twee onlosmakelijk bij elkaar horen. En dat wij die twee ook nooit van elkaar mogen scheiden.

En daarom wil ik u, met het oog op die voorbereiding, vanmorgen het Woord van de HEERE laten horen onder het thema:

De HEERE is Zijn volk genadig, via Zijn recht

Let op

- 1) Zijn macht
- 2) Zijn norm
- 3) Zijn liefde

1) Misschien dacht u wel: 'wat een tekst'. Is het niet om koud van te worden, moet dit nu zo? Is dit ook ónze God?

Broeders en zusters, oud en jong, onze God is soeverein.

Dat is een woord dat niet zoveel meer gebruikt wordt tegenwoordig, maar de kinderen kunnen dat wel leren.

'Soeverein' dat betekent, God is oppermachtig. God heeft niemand boven Zich.

Nee, Hij staat boven alles. Hij regeert alles. Hij bepaalt alles.

Misschien kun je wel zeggen, om dat te onthouden: God is Koning, altijd met de hoofdletter 'K'. Mensen kunnen ook koning zijn, maar dat is altijd met een kleine letter 'k'.

God is Koning. Heel speciaal over Israël. En dat God Koning is, dat betekent in die tijd ook, -dat betekent het nog altijd, maar in die tijd konden ze dat wat makkelijker begrijpen, want dat gold toen op de aarde net zo-, God is Koning en dat betekent ook dat hij recht spreekt. Vonnis velt. Oordelen velt. En recht doet.

Waarom was dat wat makkelijker in die tijd?

Omdat onze koning bar weinig meer te maken heeft met het doen van recht. Op dat punt heeft hij eigenlijk niks meer te zeggen.

Maar in oude tijden was dat ook heel nadrukkelijk de functie, het ambt van de koning. Hij ging over leven en dood. Hij kon iemand vrijspreken. En hij kon iemand veroordelen.

Dat geldt bij David ook. David is ook koning, dus met die kleine 'k'.

David is door de HEERE aangesteld om te regeren in dienst van God.

David moet het volk voorgaan, en leiding geven, zodat het volk leeft op een manier die de HEERE wil. Eerbiedig, gehoorzaam.

En nu -, dat eigen volk van God dat zit aan tafel, en er staat maar een heel klein beetje eten op die tafel. Ze hebben honger. Dat is niet: 'ik heb trek, ik heb zin aan eten'. Dat kunnen wij ook wel eens hebben.

Je bent de hele dag aan het spelen geweest buiten, en dan is het bijna etenstijd en dan kom je thuis en dan zeg je, 'mama, ik heb echt zin aan eten, doe mij maar een heleboel op het bord.'

Ja, dat is trek.

Maar honger, dat is heel wat anders. Honger dat is, dat je vandaag niet veel krijgt. En dat je maag maar knort en knort. En dat je morgen ook niet veel krijgt. En dat je er bijna ziek van bent. En dat je overmorgen ook geen eten krijgt, of maar een heel klein beetje. En dat gaat maar door. Dat gaat zover dat ... dat het zomaar kan zijn, dat kinderen en grote mensen van de honger sterven.

Want als je geen eten krijgt, kun je niet leven.

Honger in Israël. Dan kan een vader niet tegen zijn kinderen zeggen van, 'ja kinderen, dat kan wel eens een keer gebeuren niet waar? Heel vervelend, heel beroerd. Maar ja, 't is niet anders.' Nee, als Israël honger lijdt ... Als het volk van God gebrek heeft ... En als dat dan niet één jaar duurt - dat is al een hele poos trouwens. Maar, nee, ook niet eens twee jaar. Maar zelfs drie jaar lang! Dan kán het niet anders, dan **moet** het volk van God zelf wel tot de conclusie komen, dat de HEERE, hun eigen God, hen tegenkomt, met Zijn Goddelijke macht.

Leviticus 26; Deuteronomium 28. Als jullie het verbond met Mij niet serieus nemen, als jullie dat verbond verbreken, dan kom Ik jullie tegen.

Drie jaar hongersnood, dat is de HEERE, soeverein, Die het stuurt.
Hij straft.
Hij laat mensen sterven.

En wat moet David nu doen?

David doet het enige, waar je echt wat aan hebt. Hij zoekt het aangezicht van de HEERE. En in zo'n speciaal geval, met die uitdrukking, hoef je niet meteen te zeggen: 'David gaat bidden', al hoort dat er misschien ook bij.

Maar je kunt beter denken aan dat andere.

Bij de priester Abjathar heb je de Urim en Tummim.

Dat is ook iets heel speciaals wat de HEERE aan Zijn volk gegeven heeft.

Dat als het nodig is -zoals in deze situatie-, dat je dan op een bijzondere manier de HEERE dingen kon vragen.

En dat doet David dan ook. En dan niet in de eerste plaats: 'HEERE, alstUblieft, maakt U er een eind aan!' Dat kan hij in het gebed ook vragen.

Maar daar gaat het hier niet om.

Het is nu: 'waarom HEERE, waarom bent U zo toornig, dat wij al drie jaar lang honger lijden?

Wat is de reden voor deze zware straf?'

Ik zei net ten aanzien van het avondmaal dat -je komt dat tegen in het hele formulier-, dat Gods genáde helemaal zeker is!

Maar het kan ook zijn, dat wij zelf moeite tegenkomen. In de kerk, samen. Of persoonlijk, in ons eigen leven. En dat er ook die vraag is van, 'waarom, waarom HEERE?'

Dan kun je bij de voorbereiding voor het avondmaal, -maar ook helemaal los daarvan natuurlijk-, dan kun je daar tegen aanlopen. Als je het Woord van de HEERE daarnaast legt en open hebt, dat je tegen een speciale zonde aanloopt. Dat je moet constateren: 'op dit punt houd ik vast aan iets wat de HEERE niet wil.'

Het kan ook zijn dat je kunt zeggen van, 'nee, nee er zijn altijd die zogenaamde gewone zonden, ook daar moet ik schuld over belijden, maar het is niet een speciale zonde.'

In zo'n week van voorbereiding is het: 'zoek de HEERE!' En stel maar eens die vraag, en bid dan op grond van het Woord van God: 'maakt U alstUblieft, dat wij ons ook bewust zijn van onze zonden, en hoe groot onze ellende is, en wat wij, wat ik verdien aan het oordeel daarover.'

Kijk, wij kunnen in ons leven zo heel gewoon voortleven. En dan wordt dat iets, -ik weet niet of dat nog met de boekhouding te maken heeft-, maar dan staat er: 'PM', 'pro memorie'. Maar dat heeft verder heel weinig betekenis.

Dan weten wij, wij zijn zondige mensen. Maar dat dat heel weinig ons zegt.

Hoeveel van u zijn niet van kind af aan daarbij opgegroeid?

Dat is altijd gezegd. En dingen die altijd gezegd worden, die worden ook wel eens vlak, en dan leeft dat niet meer.

Daar mag je om vragen: 'laat dat weer leven, Heilige Geest!' Om dán de toevlucht te nemen tot God. Omdat Hij barmhartig is, volstrekt barmhartig dankzij Jezus Christus.

En dan kom je weer naar het avondmaal. In de erkenning van schuld, en met een **volle vreugde** over die barmhartigheid.

Kijk, dat de HEERE aan David barmhartig is, dat laat Hij ook meteen merken. Want Hij geeft

antwoord!

Dan denk ik even aan dat andere. Saul, die aan het eind van zijn leven geen antwoord meer krijgt.

David wel. En Gods antwoord ... -en op wat voor manier dat precies geweest is, als het ging met die Urim en Tummim, dat weten we niet-. Maar Gods antwoord dat David krijgt, is duidelijk, 'deze straf, die geef Ik, de HEERE, vanwege een misdaad, een poos terug. Een misdaad waar Saul en zijn moordenaars-omgeving verantwoordelijk voor zijn.'

Want wat hebben ze gedaan? Zij hebben namelijk geprobeerd om de Gibeonieten uit te moorden. We hebben het gelezen, Jozua 9. Dat was die stam, die Kanaänitische stam, inderdaad, dat Kanaänitische volk, waarmee Israël in die tijd van Jozua, een verbond had gesloten.

Een verbond - met een eed. De naam van de HEERE was daarbij aangeroepen.

'HEERE, wilt U ingrijpen, als één van beide het verbond verbreekt? Wilt U ingrijpen dan?'

Wat is er gebeurd?

Saul, en de mensen om hem heen, die hebben dat verbond verbroken.

Die zijn begonnen om die Gibeonieten uit te moorden. En door dat te doen hebben zij de HEERE, die bij dat eed zweren, en bij dat verbond sluiten aanwezig was, ze hebben daarmee de HEERE genegeerd, en Hem beledigd.

Hem als het ware aan de kant gezet. En zo de wraak van het verbond, de vloek van het verbond, over zichzelf, en ook over het volk heen gehaald.

Want, dat is een speciale van een koning, als een koning iets doet, **in** zijn functie, dan heeft het ook te maken met zijn volk. Dan is dat niet puur persoonlijk, maar dan is het ook een zaak van het volk.

Dus niet alleen de familie van Saul lijdt honger. Nee, dat hele volk lijdt honger!

Door dát aan David duidelijk te maken, is, broeders en zusters, de HEERE in Zijn macht genadig.

Want, nu weet David wat hij moet gaan doen.

2) Dan het tweede.

De Here is Zijn volk genadig via recht, en we letten op Zijn norm.

U kent dat vanuit de Catechismus wel. 'Het kán niet anders, óf er **moet** voldaan worden aan het recht van God.'

Dat belijden we bijvoorbeeld in ZONDAG 16: 'vanwege de gerechtigheid en de betrouwbaarheid van God, kan alleen maar voor onze zonden betaald worden door de dood van Gods Zoon.'

Zal het goed komen? Dan **móet** Christus de bittere dood ondergaan. Dat is het recht van God.

Om het recht van God gaat het ook in onze geschiedenis.

Wat Saul deed, dat breken van het verbond, dat neemt de Heere heel zwaar, heel ernstig!

Alle **onwettig** bloedvergieten, en dát is immers ook volstrekt verboden, na dat zweren van de eed, en na het sluiten van het verbond. Al dat onwettig bloedvergieten, dat is heel anders dan als de HEERE dat zelf beveelt. Zoals bijvoorbeeld Amalek **moest** worden uitgeroeid, en ook die andere volken.

Nee, dat **onwettig** bloedvergieten, zoals hier ten aanzien van de Gibeonieten, is door de HEERE op het allerstrengst verboden.

En doet iemand dat dan toch? Dan kan het alléén weer goed worden, op een rechtvaardige manier, naar recht.

En David, als koning in dienst van de HEERE, die heeft te regeren, en die heeft dus ook recht te spreken, aan de hand van de norm, die God in Zijn wet had bekendgemaakt. God had gezegd, 'leven voor leven'.

We hebben dat niet gelezen, maar daar kunt u misschien straks thuis nog naar luisteren. Dat staat uitgebreid beschreven in Numeri 35.

'Leven voor leven'. En anders niet. Die zogenaamde bloedwraak.

Misschien een wat vreemd woord, waar wij ook vreemde gedachten bij kunnen krijgen, maar dat is naar het recht van God. Dat is Zijn norm.

Naar de nórnm van de Heere mogen de Gibeonieten dus eisen, wat zij eisen.

Zowel in vers 6, als in vers 9, staat dat heel nadrukkelijk: ze moeten opgehangen worden, ze moeten gedood worden 'voor de HEERE, voor het aangezicht van de HEERE'. De HEERE Die heeft, sinds Jozua 9, op een bijzondere manier te maken óók met die Gibeonieten.

En de misdaad van Saul tegen die mensen is niet in de eerste plaats een misdaad inderdaad tegen ménsen.

Maar het is in de eerste plaats, en vooral, een keihard ingaan tegen God en Zijn norm.

Want de Heere had aan de Gibeonieten laten merken: 'Ik ben ook jullie barmhartig'.

Ze mochten blijven leven.

Goed - waterputters, houthakkers, maar toch, zij kregen het leven.

En dan is het naar de nórnm van de HEERE, geopenbaard in Numeri 35, zeven mannen uit de omgeving van Saul, die moeten worden geëxecuteerd. Opgehangen.

Dat zijn dingen, broeders en zusters, waar wij in onze tijd heel makkelijk tegenaan botsen.

'Is dit nou de manier?', zeggen we dan. 'Moet dat nou zo?' 'Dit kan toch niet?' 'Zo kun je toch niet doen?'

'Is dit nou de manier om het goed te krijgen tussen God en Zijn volk?'

Het is heel makkelijk om kritisch daar op in te gaan. Misschien zelfs afwijzend.

'Nee, dit gaat te ver. Véél te ver.'

Maar voordat je komt met kritiek, of met je afwijzing, bedenk dan: in verband met **uw verzoening** met God, **moet** de heilige Jezus Christus, de gruwelijke toorn van God aan het kruis ondergaan, en **moet** Hij sterven.

Dat zijn misschien niet ónze normen. Want wat word je erop aangekeken ... Toen het in de Eerste Kamer onlangs aan de orde kwam, dat wordt er op je ingehakt, als je nog verwijst naar de norm van God, ten aanzien van het leven.

Maar dit is de norm van Gods recht. Zo wil de HEERE, de Soevereine.

En de HEERE heeft dus in de afgelopen drie jaar aan Israël laten merken: 'er is met Mijn recht niet gerekend'.

Wij kunnen daar het woord 'rechtsverkrachting' voor gebruiken. Het recht is verkracht.

En dan is het naar de norm van God, dat Zijn wraak komt.

En als de HEERE dan Degene is Die handelt, dan is dat zuiver.

Heilige toorn en wraak.

Dan is het vergelding naar Góds norm.

En dat blijkt ook, vanwege de plek waar dit gebeurt, namelijk Gibea waar Saul woonde. Zo brandt de toorn van de HEERE, tegen die zeven vertegenwoordigers van Sauls familie, van Sauls koningshuis.

Vergelding, broeders en zusters, ik blijf het maar herhalen, hoe weinig het tegenwoordig ook aan de orde is, vergelding is zo belangrijk! Dat is de norm van de HEERE.

Denk bijvoorbeeld maar aan Numeri 25.

In Numeri 24 en die hoofdstukken daarvoor gaat het over Bileam.

Bileam ziet geen kans om het volk van God te vloeken.

Maar dan gebruikt satan die andere manier. Dan komt daar de verleiding. En het volk van God pleegt afgoderij en hoererij bij Baäl Peor.

En ook dan, dan straft de Heere zo zwaar! Is de misdaad ernstig? Dan is de straf zwaar! En ook in dit verband wijs ik u weer op de viering van het avondmaal.

Zó mag u doordenken over die bittere dood van uw **Redder**.

In Numeri 35 gaat het over bloedwraak, vanwege bloedschuld.

Het menselijk leven mág niet worden aangetast, Genesis 9.

En als het dan gaat om bloedwraak, heeft dat niet alleen maar te maken met de persoon zelf, die vermoord heeft. Maar dan wordt het ook uitgebreid naar zijn clan, naar zijn stam. naar zijn omgeving.

Schuld, zo laat de HEERE ons hier ook zien, schuld kan 'overdraagbaar' zijn.

Onze schuld overgedragen op, op Jezus Christus.

We gebruiken immers terecht altijd die woorden: 'Hij in onze plaats'!

In de situatie van David sterven zeven jonge mannen.

Heel nadrukkelijk zeven. De hele clan van Saul is schuldig en wordt gestraft.

Misschien kun je er zelfs in lezen dat het hele koningshuis van Saul eraan zal gaan.

De HEERE toorn. Drie jaar lang.

Hij vergeldt de misdaad naar Zijn norm.

En het is op Gods bevel, dat koning David het recht hier uitvoert. Zo wil de HEERE.

Dat is tot zegen van het volk van God.

Ik kan mij voorstellen, broeders en zusters, dat dit voor u nog steeds een moeilijke tekst is.

Zo van, 'waar past dit in ons denken?'

Wij, tolerante mensen, hebben wij het goed voor de bril, wat het is recht doen, naar de norm van God?

Maar als u van de week doordenkt. Het is naar de norm van God, die bittere dood, van Zijn geliefde Zoon.

De straf is gruwelijk. Vanwege de gruwelijkheid van de misdaad.

En dan denk je aan jezelf.

Maar zó, op díe manier, is God genadig!

Op die harde manier, en het kan niet anders naar de norm van God, is God uit op verzoening.

Ja, op die manier verzoent Hij metterdaad!

3) Dan tenslotte, **de Heere is Zijn volk genadig via Zijn recht, en we zien Zijn liefde**. David

laat merken, door wat hij doet, dat hij een goede koning en rechter is. Hij zoekt God. En hij doet naar de norm van God!

Hij oefent zijn ambt, zijn opdracht uit, zonder aarzelen.

Het is de weg naar de liefde van God opnieuw.

De HEERE onze God, negeert de zonde niet.
Hij negeert geen enkele zonde.
Niet in het kleine, niet in het groot.

Maar, met Zijn recht, heeft Hij voor wie Hem zoekt, en voor wie eerlijk schuld belijdt, tóch in Christus Zijn liefde.
Hij brengt David tot het zoeken van Zijn aangezicht.
Hij geeft kracht om te doen. wat er gedaan moet worden.

Want zo is Hij uit op de liefdevolle bescherming van Zijn volk.
Het zijn inderdaad drastische maatregelen, zeggen wij dan.
Maar het is: even toorn, en dan - altijd liefde.

Toorn, dat is soms nodig, om het volk niet bij Zich vandaan te laten gaan.
Omdat los van Hem immers de eeuwige dood is.
Hij laat zich verbidden.
Hij is weer genadig.
De hongersnood gaat voorbij.
Zijn zegen weer.

Broeders en zusters, jong en oud, volgende week: het avondmaal.
Het lijden, het sterven, de gehoorzaamheid van Christus.
En u ziet daarin het recht van God. De toorn, de straf van God.
Maar ook, ten volle Zijn barmhartigheid.
Zijn onbegrijpelijke liefde.
Hij, Die Zijn Zoon aan het kruis laat spijkeren. opdat wij nooit meer iets van Zijn toorn zouden hoeven te ondergaan.

AMEN